

GEEN PARTIJ VOOR DIEREN

De relatie tussen mens en dier begint in onze moderne maatschappij steeds extremere vormen aan te nemen. Zeker in de westerse welvaartsstaten worden huisdieren door mensen gehouden om op te vallen en zich te affichereren, wat leidt tot extreme fokresultaten en tot bizar menselijk gedrag. Een geknipte poedel met trui en strikjes is daarvan nog het meest onschuldige voorbeeld. Maar wat te denken van het dier dat wordt uitgetrouwlijkt

(met trouwfeest) en op het eind van zijn leven met een heuse begrafenisceremonie wordt begraven op een hondenkerkhof? Het lijkt erop dat de westerling meer 'liefde' heeft ontwikkeld voor zijn huisdier dan voor de medemens. Of is hier sprake van een (hopelijk tijdelijke) sociale desoriëntatie?

De verhouding tussen mens en dier was in mijn jeugd jaren in elk geval duidelijker en zeker minder extravagant. Het dier was functioneel en stond volledig in dienst van de mens. Niet (meer) functionele dieren werden afgemaakt en opgegeten. Voor kadavers kwam een vrachtwagen van het destructiebedrijf uit Son. Paarden werden gekeurd op hun arbeidsvermogen en hooguit bereden op zon- en feestdagen wanneer de ruitclub acte de présence moest geven bij een optocht of processie. Het was dan ook niet vreemd dat eeuwen lang gefokt en geselecteerd werd om een zo sterk mogelijk paard te krijgen. Rassen als het Brabantse en het Zeeuwse trekpaard waren het resultaat. Echter, door het veranderde boerenleven zijn trekpaarden nagenoeg verdwenen en alleen de echte liefhebber heeft nog een exemplaar, waarschijnlijk uit nostalgie naar vervlogen tijden.

Andere paarden zijn nog wel in trek. Een bijzonder voorbeeld hiervan zijn de minipaarden, in België ook wel aangeduid als miniatuurpaarden. Minipaarden zijn rijpaarden in dwergvorm met een schofthoogte van 80 cm of liefst nog iets kleiner. Deze nieuwe rage in de Lage landen is overgewaaid uit Amerika. Maar wat moet iemand in godsnaam met zo'n miniatuur? Op internet maakt een bekende Belgische stoeterij reclame met de volgende tekst: "Je mag een minipaardje beslist niet aanschaffen als een goedkope grasmaaier want hij of zij heeft een ziel. Aan zijn grote ogen valt niet te weerstaan. Hij of zij zal een trouwe vriend worden van uw kinderen. Als eenmaal uw hart verkocht is aan zo'n minipaardje zal je zijn of haar liefde

in veelvoud terug krijgen". Ziedaar het troeteldier dat inderdaad geen enkel gazon van een 'dierenvriend' met hart voor zijn kinderen zal misstaan. En zo wordt speelgoed gefokt.

Aanleiding tot het schrijven van deze column was het bericht in De Limburger over de hype voor chihuahua's. Vooral dierlievende jonge meisjes zijn in navolging van Paris Hilton, Britney Spears en Pamela Anderson blijkbaar geïnteresseerd in dit bij-

zondere ras. Tegelijk maakt het krantenartikel duidelijk dat het 1,5-2,5 kg wegende hondje nogal kwetsbaar is in de grote maatschappij en dat 80% van de dieren omkomt als gevolg van een ongeluk. Het is dus zaak het diertje niet van tafel te laten vallen. Wat mij dan weer doet afvragen waarom deze 'oversized rats' oorspronkelijk gekweekt werden. Het antwoord levert de niet altijd even betrouwbare Wikipedia: "Zo ver als bekend is van de geschiedenis van Mexico en zijn inwoners is het duidelijk dat honden, speciaal kleine honden, belangrijk waren voor veel van de indianen, speciaal voor de Azteken. De indianen gebruikten veel honden bij geboorte-, huwelijks- en begrafenisrituelen. De honden werden goed verzorgd. Ze hielden de teefjes, de reutjes werden meestal gecastreerd, deze werden vetgemest en verkocht op de lokale hondenmarkten, in bundeltjes bij soort bijeengebonden. Ze werden gebruikt voor rituele plechtigheden en ook wel gegeten op feesten." Kijk en dat stemt me dan weer tot tevredenheid omdat het blijkbaar inderdaad goed doorvoede ratten waren die alleen maar zo klein doorgekweekt werden voor de smaak en voor het gemak bij het transport. Daarmee krijgt zelfs de chihuahua zijn bestaansrecht, al heeft de huidige schoothond naar mijn bescheiden mening bepaald geen beter leven dan bij de Azteken.

Het meeste dierenleed zie ik evenwel bij die sluiersaart met uitpuilende telescoopogen, die in een kale vissenkomp, met in het midden een plastic plantje, rondjes kreunt omdat de waterweerstand wel erg hoog is geworden. Je ziet de tranen in zijn ogen en hoort hem denken: hadden ze mij maar gewoon Giebel gelaten. Nee, met zijn doorgeslagen fokdrift is de moderne mens wel een erg slechte partij voor dieren.